

Az ágyak fejénél rádió. Mindegyikük fülén fejhallgató. Hetente fürdenek, borbély jár hozzájuk. A tisztek festegetnek, tanulnak, madarakat etetnek. Színházba, moziba járnak.

-i-

1932. január 13., szerda, 4. old.

Pesti utca

Hat esztendő kislány jön az iskolából. Hátán iskolatáska. Télikabát-kájában, piros sipkájában, hócipőcskéjében begyeseen lépeget két hasonló korú társnője között.

Egyszerre észrevesz a földön egy kétfillérest, izgatottan lehajol, és kötött kesztyűbe bújtatott, fázós ujjacskáival ügyel-bajjal fölveszi a krajcárt, majd társnőit faképnél hagyva átfut a kocsúton, s a pénzt a falhoz lapuló koldus kezébe nyomja.

Fehér hajú öregúr – egyébként nyugalmazott bíró – mosolyogva nézi a jelenetet, majd mímelt szigorúsággal szólítja meg a kislányt.

– Hohó, kinek a pénzét ajándékoztad te most oda?

– Találtam a földön – hebegi a kislány.

– Találtad? Hát azt hiszed, hogy azzal már most te rendelkezel? Amit találsz, az nem a tied. Azt be kell szolgáltatni a rendőrségnek. Te már iskolába jársz, ezt tudnod kellene.

A „rendőrség” szóra a kislány elsápad, remegni kezd, majd könnybe lábadó szemét könnyörögve az öregúrra emeli s így szól:

– Csak egy krajcár.

Az öregúr elmosolyodik, megsimogatja a kislány fejét, s ezt súgja feléje:

– Jól tetted. Ne félj, nem szólok senkinek!

•

Asarki gesztenyesütő rokkanthoz fekete kabátos, tollboás, idősebb hölgy lép.

– Legyen szíves, adjon húsz fillérért gesztenyét – dadogja szégyenlősen. Hitelbe. Szombaton megfizetem. Itt lakom a tizenhétben, a harmadik emeleten. Szombaton kapok pénzt.

A gesztenyesütő föltekint a hölgyre, majd szó nélkül szedegeti papírzacszkóba a húsz fillér ára sült gesztenyét, és feléje nyújtja.

Büszkeség önti el. Nagykereskedőnek érzi magát. Ő is – hitelez.

•

A hőmérő három fok fagyot mutat. A férfiak fázósan hajtják föl télikabátjuk gallérját. Nők bundákban dideregnek. Sápadtak. Fújják az orrukat, szipognak, könnyeznek. A rendőr is toporog a posztján.

A külvárosban alacsony, rozoga házikóból a düledező léckerítés kapuján át szöszke kisfiú lép az utcára. Két éves lehet. Négy esztendősné néni követi. A kisfiú hajadonfótt van, mezítláb, minden ruházata egy vállán gombolós, vedlett leány-ingecske, melyet nyilván nénjétől örökölt. A kislány is mezítláb van és hajadonfótt, de ujjas flanelruhácskában.

A kisfiú valami versikét selypeg, amiből csak annyit lehet érteni, hogy „jó gyermekek legyetek, óvodába menjetek”. A kislány dúdolgat magában. A fiúcska leül egy gerendára. A kislány ölébe veszi a mellette sündörgő cicát. Ezek itt akarnak tanyázni így. Nem vörös az orruk, csak a kicsattanó orcácskájuk. Ha megkérdeznénk tőlük, hogy nem fáznak-e, talán meg sem értenék. Aki ártatlannak érzi magát, és tudja, hogy mindenképpen szeretik őt, az nem fázik, az nem érez hideget a legnagyobb fagyban sem.

•

A teli villamosban sápadt férfi előveszi pénztárcáját, jegyet akar váltani. Egy ügyetlen mozdulatára kiesik a kezéből, és a pengők, kétpengősök, ötven- és húszfilléresek szerte-széjjel gurulnak. Néhányan máris előzékenyen ugrálnak föl helyükről. A férfi azonban még jobban elsápad. Teljes hosszúságában föláll helyéről. Két karját magasra tartja. Harsány hangon ezt kiáltja:

– Senki se segítsen!

Az utasok pirulva ülnek vissza helyükre.

– i. –

1932. január 16., szombat, 4. old.